

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 43
22 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

28 årg.
1911.

Hiskias bön och räddning.

Med teckning.

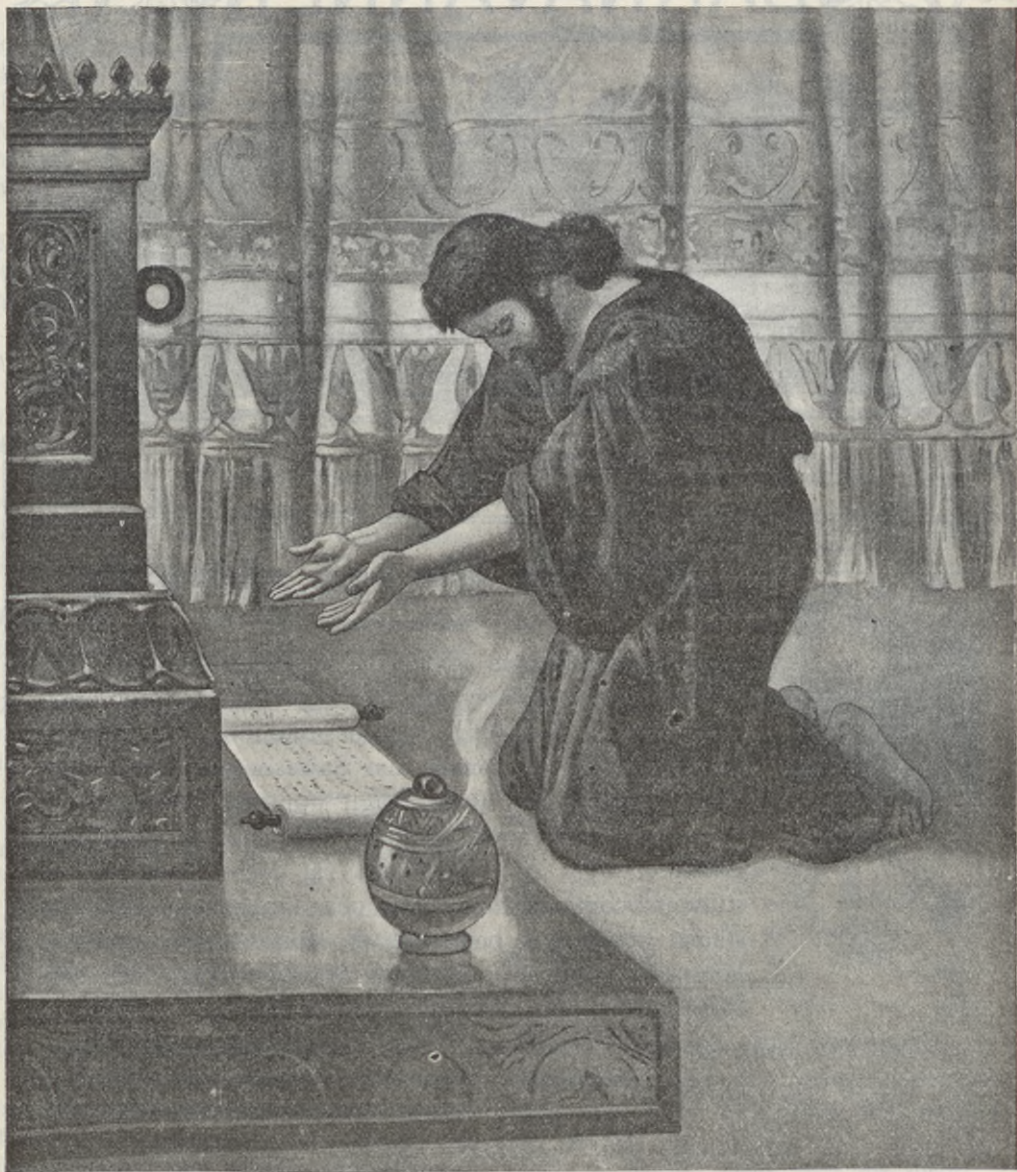

I andra konungabokens adertonde och nittonde kapitel läsa vi om huru den assyriske konungen Salmaneser erövrade Samaria och förde bort dess konung och folk till Assyrien. Tio år senare har Salmanesers efterträdare Sanherib med sina härar dragit upp mot Jerusalem för att erövra denna stad. Sanherib hade bekrigat en mängd grannkonungar och underlagt sig deras riken, nu var stunden kommen för Juda och Jerusalem. Men den staden kunde inte betvingas på annat sätt än genom en långvarig belägring, ty dess murar voro fasta och dess försvarare tappra män.

Emellertid hade Sanheribs framfart i Asien väckt fruktan även i Egypten och Etiopien, och dess konungar hade lovat Hiskia i Jerusalem att komma honom till hjälp, så att de gemensamt kunde göra ett slut på Sanheribs och assyriernas våldsamma och övermodiga framfärd. Sanherib synes också ha fruktat egypternas uppträdande på krigsskådeplatsen, varför han med stora ord tänkte skrämma Hiskia och hans män att uppgiva Jerusalem åt honom. Men härutinnan misstog han sig.

Hiskia hade en mäktigare hjälpare än egypter och etiopier, och till honom gick han och sökte hjälp. Han meddelade sig även med profeten Jesaja, och denne styrkte honom i hans tro på Guds hjälp.

Konung Hiskia tar med sig Sanheribs brevulle och går in i helgedomen

HISKIAS BÖN I TEMPLET.

i Herrens tempel. Här utvecklar han brevet och visar det inför Herren, härskarornas Gud, som Sanherib smädat på samma gång han skymfat Herrens menighet. I brinnande böner anropar konungen Gud om hjälp emot San-

herib och han slutar sin bön med dessa ord: "Fräls oss nu, Herre, vår Gud, ur Sanheribs hand, på det alla riken på jorden må förnimma, att du, Herre, allena är Gud!"

Även profeten Jesaja hade legat i

bön för sitt folk och sin stad. Och honom hade Herren svarat med löfte om hjälp. Han sänder därför bud till konung Hiskia, att Gud även hört hans bön. Sanherib skulle inte ens få skjuta en pil in över Jerusalems murar eller föra en sköld fram mot staden eller uppkasta någon vall omkring den. Följande natt gick Herrens ängel ut och slog i assyriernas läger etthundraåttiofem tusen man, så att man på morgonen såg döda kroppar ligga hoptals överallt på marken.

Om Sanherib berättas vidare, att han drog hem till sitt land och stannade i Ninive. Men då han där en dag gick in i ett avgudatempel för att bedja, blev han dödad med svärd, och hans son Assarhaddon vart konung efter honom.

Denna berättelse visar oss, huru Herren Gud kan hjälpa sitt folk i

nödens tider, när de ödmjukt anropa honom om hjälp. Men den visar oss också, av vilken betydelse det är för ett folk att vara väl rustat och övat för stridens dag, ifall någon övermodig stormakt anfaller det. Därför böra ock Sveriges gossar vara väl övade i vapnens bruk, så att vi i farans stund inte låta skrämman oss av stora ord ur våldsmäns mun. Och av ännu större vikt är det, att varje svensk gosse är sant gudsfruktig, så att han kan gå till Gud i bön för vårt folks välfärd och för fosterlandets frihet och lycka. Därom skola vi för varje dag bedja till himmelens Gud, som har skapat allt, och som råder över alla riken på jorden. Under hans hägn kunna vi leva trygga, om vi själva gjort för vår del allt vad vi förmå.

J. B. Gauffin.

När Fredrik sprang över bommen.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Men — vad var då detta? Mannen gick ju rakt förbi honom.

Åh, vad han blev lätt om hjärtat, men blott för ett ögonblick. Ty nu såg Fredrik honom försvinna genom dörren till rektorsrummet. Det skulle alltså anmälas för rektorn! Ack, om mannen ändå gått hem till hans mor.

Efter rasten hade de en katekestimme. Och det var just om överheten, de hade till läxa. Läraren talade till dem om överheten och visade, huru det är Guds bud, att vi skola rätta oss efter den.

“Kan du, Fredrik, läsa det bibelspråk, som handlar om överheten?” frågade läraren.

Där stod nu Fredrik. Detta bibelspråk var ett av de svåraste, menade han.

Läraren började: “Var och en vare” — Och Fredrik fortsatte med att säga: “underdånig den maktägande överheten”. —

Och nyss hade han ju satt sig upp emot överheten. —

“Ty ingen överhet finnes — nå Fredrik, kan du inte din läxa i dag?” sade läraren.

“Ty ingen överhet finnes utan av Gud”, fortfor Fredrik, medan hans stackars hjärta slog av ångest vid tanken på Gud.

“Men den överhet, som finnes”, började läraren åter med en förebrående blick på Fredrik.

“Den är förordnad av Gud”, fullbordade Fredrik.

Och med ens stod hela bibelstället klart för Fredrik. Han fortsatte nu själv utan lärarens hjälp: “Därför, den som sätter sig upp emot överheten, han står emot Guds förordnande”.

Männe det var samvetet, som plötsligt hos Fredrik väckte minnet av detta bibelställe? Huru som helst, han förvånade

både läraren och sig själv med att upprepa hela slutet utan vidare tvekan: "Men de, som motstå detta, skola få en dom över sig. Fördenskull måste man vara underdånig, icke allenast för straffets skull, utan ock för samvetets skull."

"Det är rätt, Fredrik, sätt dig ned!"

Fredrik satte sig strax ned, ty hans kraft var uttömd, och tankarna tumlade om i hans lilla huvud. — Han hade väl aldrig tänkt på att vilja "stå emot Guds förordnande". Stackars lille Fredrik! Skulle han också få sin dom? Det var rysligt att tänka på. Och Fredrik tänkte icke på annat under denna och den nästa timmen.

När skulle det väl komma bud till honom från rektorn? Varje gång, han hörde någon i tamburen, tänkte han, att det var bud efter honom.

Men skoltimmarna gingo till ända, klockan ringde till uppbrott, och Fredrik kom

hem. Hans mor kunde ju strax se på honom, att det hade hänt honom något, och fastän han icke genast ville ut med hemligheten, kom den dock fram till sist. Hans mor hörde med deltagande hans bekännelse och hans fruktan för att far skulle nödgas betala tio kronor i böter. Ty då visste nog Fredrik, vad som väntade honom av fars hand.

Men dagarna gingo, och det kom ingen poliskonstapel eller järnvägstjänsteman — lyckligtvis. Men Fredrik slapp dock icke alldeles undan straff. Efter den tiden måste han varenda morgon stiga upp en kvart tidigare än han brukat göra. Han vågade nämligen icke gå den vanliga vägen till skolan av fruktan för banvakten, utan måste gå en duktig omväg.

Ser ni, barn, sådant kan komma bara därav, att man en enda morgon ligger stilla, när mor kallar på en.

Fädernas arv.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Du förstår inte en sådan törst jag känner, Hildegard", sade han upprörd. "Det är alldeles odrägligt."

"Det finns vatten att släcka törsten med", sade Hildegard med stor bestämdhet. "Kom nu, det är hög tid."

Med en verklig kraftansträngning lyckades det henne att draga honom med sig bort. Ännu stormade längtan inom honom, men så blev han lugn.

"Du har nu varit min goda ängel, mitt barn", sade han med ett djupt andetag och klappade Hildegard.

Denna blickade dystert ned på marken. Hon en god ängel! Nej, nej, full av synd och skuld.

När de kommo hem, visade hon sin mor häftet.

"Högtidsstunder", ja, jag känner det, mästern Werner håller det. Vill du läsa det, Hildegard?"

"Kommer det varje dag, mor?"

"Vad tänker du på? Nej, men varje vecka och det är tillräckligt, ty man får inte använda alltför mycken tid till läsning. Men något skulle jag unna dig att läsa. Du läser så gärna och har så få böcker att läsa, stackars liten."

"Ack, mor!" Hildegard tyckte, att hon skulle kvävas av lögnen, som fastnade i halsen på henne. Men hon förblev stum.

Konfirmationsdagen nalkades. Under de sistförflutna fjorton dagarna hade Backman hållit sig tämligen nykter. Såret vid tinningen var ännu icke läkt, och han skämdes alltid, när han tänkte på under vilka omständigheter han fått det. Han tillhörde de så kallade periodsuparne. Ett par dagar efter varandra drack han som om han varit galen och skaffade sig medel därtill på det mest skickliga sätt. Sedan blev han svag och nykter. Han

Morgonbad.

Upp ur sängen

lilla drängen!

Nu är inte tid att dra' sig,
det går inte an att ta sig
någon extra lur, ty nu
klockan längesen är sju.

Nu vi duscha!

Inte uscha!

Vatten över rygg och armar,
mamma inte sig förbarmar,
vatten över rygg och fot,
det är blott att ta' emot.

MORGNBAD.

Efter natten
tvål och vatten

gott för gossen min skall smaka,
sen du får din frukostkaka
och din skål med välling i,
sedan muntert leka vi.

Hur du plaskar!

Hur du slaskar!

Se, i solen vattnet blänker,
runt omkring del yr och stänker!

Kära barn, så här ser ut!

Nej, nu får det ta' ett slut!

ELLA.

arbetade då visserligen, men han utträtade föga. För varje år blev emellertid dagarna emellan ruset allt färre och färre.

Han högg ved för en köpmansfamilj i första våningen i samma hus, och under tiden hade han sålunda god sysselsättning. Fru Backman hade under denna tid haft några lugna, goda dagar. Barnen voro snälla och flitiga, Hildegard visade sig isynnerhet hjärtlig och bemödade sig ivrigt att hjälpa modern, så snart hon var hemma.

“Du har mycket mera ledigt från skolan nu än förr, hur kommer det till?” frågade modern en dag.

Hildegard rodnade. “Mor, nu är vi en lika hygglig familj, som den där familjen, som står på titelbladet i tidningen”, ropade i detsamma Louise och besparade därigenom Hildegard svaret.

Hildegard hade läst den spännande berättelsen om äktenskapsbryterskan till slut. Men sedan hade hon bränt upp alla sina böcker utom det tidningshäfte, som hon fått av den främmande herrn därute i parken. Det hade hon behållit såsom ett minne, ja, hon betraktade det nästan såsom en talisman. Det skulle värna henne, menade hon, och påminna henne om hennes föresats att sluta med den dåliga läsningen.

“Är min karaktär verkligen så stark, att jag kan föresätta mig att rätta mina fel?” tänkte hon med förvåning. “Det vore ju också en skam, om jag inte kunde övervinna min synd nu, när jag skall avlägga mitt konfirmationslöfte. Till och med far tycks ju kunna undfly sin svåra frestelse.”

Lördagen före palmsöndagen var inne. Det hade lyckats fru Backman att genom barnen sälja en mängd bakverk och därigenom förtjäna en liten slant. Så hade också Hildegard kunnat få en ny klädning till konfirmationen.

När barnen på middagen kommo hem från skolan, hade Hildegard fått sitt avgångsbetyg, som hon visade modern. “Det är mitt sista betyg”, sade hon.

Det var ett mycket gott betyg, bättre

till och med än fru Backman hade väntat. Endast i uppförande lämnade det mycket övrigt att önska.

“Vad vill det här säga, mitt kära barn?” sade modern. “Vad har du gjort?”

“Det vet jag inte. Man kan inte bevisa någonting emot mig”, sade Hildegard ganska tvärsäkert.

“Men jag måste redan i eftermiddag gå till rektorn, och fråga honom vad det är”, sade fru Backman.

“Ack nej, mor, gör inte det”, ropade Hildegard i högsta ångest. “För resten — rektorn skulle resa bort i dag”, tillade hon hastigt.

“Jaså, då måste jag väl dröja, till dess han kommer hem. Jag har väl knappt tid heller. — Är det sant, att du har gjort dig förtjänt av ett sådant betyg i uppförande?”

“Ingen kan bevisa någonting”, sade Hildegard återigen. “Är inte far hemma än?”

“Nej, han har varit borta sedan i morse”, sade fru Backman och spanade oroligt ut genom fönstret.

Han hade gått ut tidigt på morgonen utan att säga vart. De väntade en stund med middagen, men sedan åto de under tystnad och även utan matlust, åtminstone modern och Hildegard. På eftermiddagen väntade dem arbetet, och alla sökte göra sitt bästa. Emellertid gingo timmarna, men fadern kom icke.

Natten bröt in, och Hildegard blickade ofta in i moderns bleka ansikte. Hon kysste henne utan att säga något och hjälpte sedan småsyskonen i säng. Sedan sutto mor och dotter och väntade.

Men fadern kom icke.

“Skall vi inte gå och söka honom, mor?” Modern skakade på huvudet.

“Vad skall det tjäna till? Och likväl — jo, Hildegard, kom, vi skola gå och söka.”

Hon reste sig hastigt och gick med Hildegard utför trappan. Plötsligt stannade de, och deras skrämde blickar möttes. På gården kom någon med stapplande steg, och en hes stämma hördes sjunga.

De förstodo nu båda, huru det var fatt. Men de talade ej ett ord utan fattade

varandras händer och stannade för att vänta på honom.

Han skrattade åt dem, när han föll omkull, medan han försökte klättra uppför trappan.

“Hålla i mig, sade ni? — Åhnej, det behövs inte. Undan med er, båda två!”

De stego åt sidan, och han raglade förbi dem in i rummet, där han kastade sig ned på en stol. Fru Backman gick fram till honom.

“Stig upp och gå i säng“, sade hon bestämt.

“Det bryr jag mig visst inte om“, skratade han. “Jag mår så bra och är så väl till mods, som jag inte varit på länge.“

“Gör som jag säger nu genast“, sade hans hustru så fast hon kunde. Hon ville försöka kuva honom genom stränghet, vilket förr ibland lyckats henne. Men denna gräns var redan överskriden. Han reste sig hotande upp.

“Kom mig inte för nära, kvinna“, skrek han. “Jag stannar här, du må säga vad du vill.“

Triumferande drog han upp en stor brännvinsflaska ur sin rockficka och svängde den vilt med sina darrande händer.

“Den här har jag tagit med mig hem, och den skall tömmas, så sant jag står här“, sade han.

Hon försökte taga ifrån honom flaskan. Men då sprang han ursinnig upp och rusade på hustrun med flaskan i högsta hugg.

“Far“, skrek Hildegard, och fattade om hans högra arm.

Men han stötte henne ifrån sig, så att hon for långt åt sidan, och flaskan träf-

fade fru Backman, så att hon sjönk till golvet.

Nu kommo både fru Vahlberg och mäster Verner dit upp. De hade just stått i begrepp att gå till sängs och voro blott till hälften klädda. Denna gång kunde ej fru Backman visa dem bort — hon kunde icke ens tala. Men hon var vid fullt medvetande.

Fru Vahlberg undersökte hennes svullna nacke, som träffats av flaskan, då hon böjt huvudet åt sidan för att undgå slaget. Något sår syntes ej till.

Barnen vaknade av bullret. De små flickorna kommo springande i bara linnet, förskrämda, med stora, ängsliga ögon. De sågo på fadern med mörka blickar, medan de betäckte moderns ansikte med kysar. Därinne i kammaren skrek den minste pojken med full hals.

Backman stod där med darrande knän och lutade sig mot skåpet. Ögonen stirrade fånigt på gruppen framför honom, och han såg liksom genom en dimma sin hustru och de gråtande barnen samt granarnas föraktliga min. Han stirrade på vätskan, som rann omkring på golvet, och insöp lukten, som strömmade ut därifrån. Den sönderslagna flaskan höll han fast med båda händer och märkte då, att ännu något litet fanns kvar däruti. Då lyfte han upp den till sina läppar och drack — drack, tills den sista droppen var förtärd.

Plötsligt ljöd ett vidrigt skrott genom rummet. Den druckne mannen gled ned utefter skåpet och föll tungt till golvet.

(Forts.)

Snäll också när solen skiner.

Det är inte alls längese'n en fruktansvärd storm drog fram över den trakt, där lilla Rakel och hennes föräldrar bodde. I hennes fars trädgård växte flera stora träd, som voro så tjocka, att två man med utsträckta armar knappast kunde omfamna

dem. Tre av dessa träd ryckte stormen upp med rötterna och vräkte omkull dem. Ett litet närstående hus blev kullkastat, och av Rakels eget hem stodo blott två rum oskadade.

Alla människor voro förskräckta över

stormens framfart men isynnerhet lilla Rakel. "Varför har då Gud sänt den förskräckliga stormen?" frågade hon. "Var han vred på oss, för att vi inte ä' så snälla?"

"Nej, kära barn, så få vi inte tänka om Gud", svarade modern, "men vi människor förglömma Gud så ofta, glömma att tacka honom för hans beskydd och att bedja om hans hjälp, därför påminner han oss stundom om hans stora makt."

Så snart Rakel nu såg ett mörkt moln uppstiga på himmeln bad hon allvarligt: "Gode Gud, lär mig bli en snäll flicka! Hjälp mig, att aldrig glömma dig och sänd inte mer en sådan där svår storm!"

Men nu en lång tid hade vädret varit lugnt och vackert, himmeln blå, solen lyst från morgon till kväll. Då började Rakel glömma bönen; hon blev olydig och elak. Hennes mor hade med bekymmer sett på sitt barn, och så en dag sade hon: "Tag dig till vara, lilla barnet mitt! Du beder väl om Guds beskydd och om att kunna vara snäll, när du ser svarta moln på himmeln, men du glömmor honom, när solen lyser."

Nästa dag, när Rakel bedit sin vanliga morgonbön, fortsatte hon: "Och så beder jag dig, gode Gud, att jag aldrig må glömma dig, och att jag må kunna vara snäll också när solen skiner."

Brevväxling med de små.

Prisuppgift N:o 9

Mitt första kan dig lycklig göra, —
Kan trycka dig till jorden ner.
Mitt andra, må du noga höra:
Det griper allt, vad här du ser;
Dess lagar du och dina vänner
Få följa jämte allt du känner.

Mitt hela må du fly som pesten.
Ty annars friden från dig flyr.
Det hjälper ej om du för resten
Har rätt, men om du tungan styr,
Då slipper du ifrån mitt hela
Och frid och glädje skall ej fela.

Prisuppgift N:o 10

Väderkvarnsgåta,

Bokstäverna ordnas så i vingarna på väderkvarnen, att de, lästa uppifrån och ned, bilda namnet 1) på en dvärg inom fågelvärlden; 2) på en simfågel.

Prisuppgift N:o 11.

Ett flicknamn skall du här upptäcka
I namnet på ett sagans namn.

Prisuppgift N:o 12

Mitt första det är ett farligt ting,
Som armod och skam kan bringa.
Att folk sig svänger i dansen kring,
Till det kan det ock dem tvinga.
Mitt andra var gosse vara vill,
Om i honom det finns någon ruter,
Mitt hela folk gärna lyssnar till
I timmar och korta minuter.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 23—29 oktober 1911.

- M. 23. Jer. 52:1—11. Juda rikets undergång.
T. 24. v. 1—2. Sidkias personlighet och synd.
O. 25. v. 3. Sidkias trolöshet mot Gud och människor.
T. 26. v. 4—5. Nebukadnesar belägrar Jerusalem 858—856 f. Kr.
F. 27. v. 6—7. Staden stormas. Sidkia flyr.
L. 28. v. 8—9. Sidkia slagen och fången på Jerikos hedar.
S. 29. v. 10—11. Domen över Sidkia och hans hus.

Söndagsskoltext för den 29 Oktober.

20 Söndagen e. Trefaldighet.

Juda rikets undergång.

Jer. 52:1—11.

Minnesvers: Jes. 7:9 b. Om I icke haven tro, skolen I icke hava ro.